

paa, at Ullerslev ingenlunde vil blive et særlig lille Postkontor. Nørre-Aaby f. Eks., der har en regulær Postmester med en regulær Løn og 1—2 Mand til Hjælp, er mindre end Ullerslev. Det forekommer mig at være en Urimelighed fra Statens Side at forlange, at en Mand, der har en anden Tjeneste og kun faar et lille Honorar for dette Arbejde, skal paatage sig det Ansvar at udføre alle de Arbejder, jeg nævnedes før, i 21 Timer ved Hjælp af saa at sige et Barn, der handler ikke under eget Ansvar, men under Stationsforstanderens Ansvar. Det forekommer mig, at naar det højtærede Finansudvalg i Fjor afviste denne Sag, maa der have gjort sig Indflydelser gældende, der maa-ske have afspejlet Konflikter, der have ligget udenfor Udvalget. Udvalget maa have set denne Sag gennem farvede Briller. Jeg anbefaler Spørgsmaalet paa det varmeste til det ærede Udvalgs Overvejelse.

Jeg vender mig dernæst til en anden lille Sag, hvor det forekommer mig, at der, om der end ikke nu øves Uret fra Statens Side, dog bør kunne tages noget mere Hensyn. Der vil fra et tidligere Landpostbud i Nyborg, Rasmus Andersen, fremkomme et Andragende i følgende Anledning: Pensionsloven for Landpostbude bestemmer, at deres Pension beregnes efter Gennemsnittet af de sidste 5 Aars Indtægt, idet der dog tages det Hensyn, at gamle Landpostbude, der sættes over paa en mindre Route med en mindre Fortjeneste, kunne ved aarlig at indbetale en Sum sikre sig at beholde den større Pension, som de efter den omtalte Regel vilde faa, for den større Route. Den Mand, som jeg her taler om, blev nogle faa Aar før Pensionslovens Tilblivelse sat over paa en mindre Route, ikke fordi han ønskede det, men fordi der skete en Omdeling af Routerne, der gjorde det nødvendigt, at der skete en Forandring, hvorved han fik en mindre Route. Han har ikke haft Lejlighed til at gøre den Indbetaling, som jeg før talte om. Nu foretages der paa ny en Omdeling af Routerne, og denne Mand, der er fuldstændig rask og rørig til Trods for sine 78 Aar — naar han kommer over til mig for at tale om sin Sag, kommer han paa Cykle —, afskediges uden eget Ønske og, uagtet han er arbejdsvillig, med det Resultat, at han, der i 29 Aar har været i Statens Tjeneste, faar en Pension af 233 Kr. eller 65 Øre om Dagen, hvoraf han skal ernære sig og sin Familie. Det kan Staten ikke være bekendt, og jeg anbefaler paa det varme-

ste det kommende Finansudvalg at tage sig af denne Mand.

Jeg vil gerne rette en varm Tak til den højtærede Trafikminister, fordi han har taget sig af Arbejderne i Nyborg paa den Maade og ad de Veje, jeg nævnedes i Fjor, idet han har sørget for, at noget af Statens Kulleverance kom til Nyborg. Jeg har i Fjor omtalt, og jeg gentager det her, at det spiller en overordentlig stor Rolle for disse Arbejdere. Det drejer sig for dem om ca. 400 Kr. pr. Arbejder om Aaret, som de maa gaa Glip af, hvis Kullene ikke komme til Nyborg. Jeg retter derfor en varm Tak til den højtærede Minister, idet jeg beder ham om ikke at se sort paa Forholdene, fordi Kulpriserne i dets sidste Aar have været i høj Grad i Disfavør af Nyborg. Skibsfragterne ere stegne til næsten det dobbelte, og det har medført selvfølgelig, at der i Aar næsten ikke har kunnet været Tale om Konkurrence med de tyske Kul. Men jeg beder, som sagt, om, at den højtærede Minister fremdeles vil vise Nyborg og de andre Byer, som ere stillede paa samme Maade, Bevaagenhed i denne Henseende. Jeg tvivler ikke om, at denne Sag og forskellige af de andre Sager paa Jernbanevæsenets Omraade, som jeg fremdrog i Fjor, og som endnu ikke ere afgjorte, ville blive tagne op af det Jernbaneudvalg, som nu sidder, og, om jeg kender Formanden for dette Udvalg ret, ville dets Forslag komme til at gaa i Retning af det, jeg har foreslaaet. Denne Formand er en Mand, som uden Blødsødenhed er kulant overfor Leverandørerne. Han er det, som sagt, ikke af Blødsødenhed, men fordi han forstaar, at en Køber først og fremmest skal være kulant overfor sine Sælgere, naar han vil være sikker paa at faa mange Tilbud og derved købe billigt. Det er dette Princip, jeg fra først til sidst har gjort mig til Talsmand for med Hensyn til Statens Indkøb, hvad enten de høre under Trafikministeriet eller andre Ministerier.

Maa jeg, inden jeg forlader den højtærede Trafikminister, henstille, at hvis der overfor Forslag, som maatte komme fra Jernbaneudvalget eller andre, og som gaa i den Retning, jeg har foreslaaet, skulde fremkomme Modforestillinger fra Statsbanernes Embedsmænd, den højtærede Minister da ikke vil lade sig anfægte af saadanne Modforestillinger, særlig naar de komme fra Maskinafdelingen. Jeg mener, at man ikke maa tage deres Indstillinger for alvorligt, og jeg er saa heldig at kunne henvise til et bestemt Tilfælde, som er den højtærede Minister bekendt.